

hledal, patrně, že jest pro něj postačitelny, takže opatření nového bytu by se stalo jen pro jeho pohodlí.

Nss shledal stížnost důvodnou. Jestliže státní úředník již byt má, bylo by možno uznati, že opatření jiného bytu pro něj jest ve veř. zájmu jen tehdy, když by dosavadní byt byl tak nedostatečný, že tato nedostatečnost vadí úředníku v řádném vykonávání jeho úředních povinností.

Žal. úřad v daném případě sice zjistil, že byt, který dosud obývá J., vzhledem k malé své rozloze a nezpůsobivosti kuchyně k užívání pro něho nedostačuje. Nehledě ani k tomu, že zjištění těchto okolností se nestalo za účasti stěžující si společnosti a že st-lka o tomto šetření nebyla ani později uvědoměna, nedostačovaly tyto okolnosti k úsudku, zda opatření bytu pro J. jest ve veř. zájmu, jak byl shora vylíčen, neboť nebylo zjištěno, jaký význam má povaha bytu J. dosud obývaného na výkon jeho služby. V tomto nedostatečném skutkovém zjištění nutno spatřovati podstatnou vadu řízení.

Č. 6235.

Pracovní doba: K praxi zákona o osmihodinné době pracovní.

(Nález ze dne 19. ledna 1927 č. 13204/25.).

V ě c: Emanuel M. v Ch. proti báňskému hejtmanství v Praze o přešpek zákona o osmihodinné době pracovní.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Výměrem revírního báňského úřadu v P. z 9. dubna 1924 uznán st-l vinným přestupkem § 1 případně 4 zák. o osmihodinné době pracovní z 19. prosince 1918 č. 91 Sb., jehož se dopustil tím, že na svém dole F. v Ch. pracoval o nedělích dne 2., 16., 23. a 30. prosince 1923 a 13. a 27. ledna 1924, a uložena mu podle § 13 téhož zák. pokuta ve výši 2.000 Kč, v případě nedobytnosti trest vězení v trvání 3 měsíců. Odvolání, jež st-l z výměru toho podal, vyhovělo báňské hejtmanství v Praze nař. rozhodnutím jen potud, že uloženou pokutu snížilo na 1.000 Kč.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané nss uvážil: — — — —

Pokud st-l namítá, že podal dne 10. prosince 1923 žádost za povolení nedělní práce a pokud z nevyřízení této žádosti, resp. nepřihlížení k jejímu podání dovozuje vadnost řízení, dlužno tu poukázati na znění § 4 odst. 5 a § 6 odst. 1 a 2 cit. zák., podle kterých zaměstnavatel může překročiti zákonem stanovenou dobu pracovní teprve tehdy, když se mu dostalo výslovného povolení příslušného úřadu. Toto povolení samozřejmě není nahrazeno tím, že úřad žádost zaměstnavatelovu nevyřídil ihned, resp. v době, ve které vyřízení bylo žádoucí.

Bez důvodně dovolává se st-l ustanovení § 6 odst. 4 cit. zák. Výjimka zde připuštěná, že totiž pro některé nutné práce přes čas není úředního povolení zapotřebí, vázána jest na předpoklad, že hrozí nebezpečí pro život, zdraví a veř. zájem. Předpis ten dán jest zřejmě jen pro ten

případ, nastala-li nějaká vážná porucha, život, zdraví i veřejný zájem vskutku ohrožující a nestačí, že s hlediska některého veř. zájmu prodloužení doby pracovní bylo by si přát. Že by tu však porucha takového významu byla nastala, to st-l sám ani netvrdil.

Č. 6236.

Spořitelny: Jednotliví delegáti spoluzakladatelských obcí ve výboru kontribučenské spořitelny nemají právního nároku na to, aby min. vnitra k jejich stížnosti přezkoumalo volby provedené do spořitelního výboru.

(Nález ze dne 19. ledna 1927 č. 769.)

V ě c: Jakub B. v D. a spol. (adv. Dr. L. Krupka z Výškova) proti ministerstvu vnitra (za zúč. strany adv. Dr. Stan. Vrtílek z Prahy) o volbu výboru kontribučenské spořitelny.

V ý r o k: Stížnost se odmítá jako nepřipustná. Útraty se zúčastněné straně nepřisuzují.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byla stížnost dnešních st-lů jako delegátů pro volbu do spořitelního výboru První kontribučenské spořitelny ve V. zamítnuta z důvodu, že pro ustanovení zástupců obecních zastupitelstev pro provedení zmíněné volby jest rozhodným předpis § 5 stanov této spořitelny, který však o způsobu voleb delegátů nemá bližšího ustanovení, takže jednotlivá ob. zastupitelstva při ustanovování těchto delegátů, na něž nemůže býti hleděno jako na obecní komisi, nemusila se řídit zásadami poměrného zastoupení.

Do tohoto rozhodnutí stěžují si jednotliví delegáti pěti obcí ze 24 spoluzakladatelských obcí a navrhují, aby nař. rozhodnutí bylo jako nezákonné zrušeno. Nss uvažoval o této stížnosti takto:

Zákon ze 14. dubna 1920 č. 302 Sb. o právních poměrech spořitelen neorganisoval žádného námitkového řízení pro volby spořitelního výboru. Jediná sankce, o kterou se zákon postaral, aby plnění zákona, prováděcího nařízení k němu a stanov bylo zabezpečeno, jest dozor státní správy, vyhrazený jí v § 18 cit. zákona. K ustanovením zákona, jejichž plnění jest především postaveno pod dozor státní správy, náleží i předpis § 6 tohoto zák., podle něhož výbor, jenž vede bezprostřední správu spořitelny, volen jest zastupitelským sborem zakladatele.

V daném případě jest 24 spoluzakladatelských obcí, které dle § 5 stanov volí 24členný výbor spořitelny a jich náhradníky prostřednictvím delegátů zvolených obecním zastupitelstvem, a tomuto sboru delegátů přísluší působnost náležející dle § 6 zák. o spořitelnách zastupitelskému sboru zakladatele spořitelny.

Má-li tedy dozorčí úřad bdíti nad přesným plněním předpisů zákona o právních poměrech spořitelny, náleží do jisté kompetence i dozor na volbu správního výboru jejího.

Zamítl-li žal. úřad stížnost dnešních st-lů, jest jeho rozhodnutí celým svým obsahem odmítnutím a odepřením výkonu moci dozorčí, jehož se st-lé domáhali. Na výkon moci dozorčí propůjčené úřadu na ochranu zájmů veřejnoprávních nepřísluší však nikomu právní nárok. Nevyhoví-li tudíž úřad návrhu strany na použití práva dozorčího, není tím žádné subj. právo strany porušeno. — — — — —